

Magdalena Kožená & Mitsuko Uchida

Màrius Sampere,
***Ignosi* (2015)**

“Seguim, seguim l’atleta croat, el cavaller sense donzella,
seguim cap als flairosos llimoners de la infantesa,
seguim enrere i més enrere, obeïm el disseny,
no parem fins a topiar amb l’obstacle de la presència pròpia,
morim en esperit, morim en efecte”

Programa

Palau Grans Veus
Dijous, 17.01.2019–20h
Sala de Concerts

Magdalena Kožená, mezzosoprano
Mitsuko Uchida, piano

I PART

Robert Schumann (1810-1856)

Gedichte der Königin Maria Stuart, op. 135 10'
Abschied von Frankreich
Nach der Geburt ihres Sohnes
An die Königin Elisabeth
Abschied von der Welt
Gebet

Hugo Wolf (1860-1903)

Del recull *Mörike-Lieder (IHW 22)* 31'
Begegnung (núm. 8)
Neue Liebe (núm. 30)
Nimmersatte Liebe (núm. 9)
Das verlassene Mägdlein (núm. 7)
Elfenlied (núm. 16)
Verborgenheit (núm. 12)
Wo find' ich Trost (núm. 31)
Auf ein altes Bild (núm. 23)
Lebe wohl (núm. 36)
Nixe Binsefuß (núm. 45)
Abschied (núm. 53)

II PART

Antonín Dvořák (1841-1904)

Pisně milostné, op. 83 15'
O naši lásce nekvete to vytouzené stestí
V tak mnohém srdci mrtvo jest
Kol domu se ted' potácím
Já vím, že v sladké naději
Nad krajem vévodi lehký spánek
Zde v lese u potoka já
V té sladké moci očí tvých
Ó duše drahá, jedinká

Arnold Schönberg (1874-1951)

Sieben Brettli-Lieder 25'
Galathea
Gigerlette
Der genügsame Liebhaber
Einfältiges Lied
Mahnung
Jedem das Seine
Arie aus dem Spiegel von Arcadien

Els viaranys del lied

Des de J. S. Bach fins a Alban Berg, el món del lied ha gaudit d'una varietat d'estils i de formes d'una riquesa extraordinària. I, per bé que estiguem parlant d'una forma o d'un gènere musical netament germànic, no s'hi pot menystenir gens l'aportació feta des de França, Itàlia o els nacionalismes eslaus.

El concert d'avui, amb la presència luxosa de la *mezzo* txeca Magdalena Kožená i la pianista japonesa Mitsuko Uchida, ens permetrà apropar-nos al lied romàntic i postromàntic alemany, a les cançons de Dvořák i fer una aproximació al cabaret d'Arnold Schönberg.

Schumann i Maria Stuart

Amb text de Gisbert Freiherr von Vincke, els *Poemes de Maria Stuart*, op. 135 de Robert Schumann (1810-1856) es van escriure el 1852, coincidint amb els brots de demència que durien el músic a la mort quatre anys més tard. La temàtica esqueia a l'imaginari romàntic, procliu a l'exhumació d'històries i llegendes del passat. En aquest sentit, la reina escocesa i catòlica Maria Stuart, enfrontada a la seva cosina anglesa Elisabet I (filla d'Enric VIII i d'Anna Bolena) havia traspassat el llinar de la història per esdevenir

llegenda. De fet, el drama que li va dedicar Friedrich Schiller, i que havia inspirat una òpera de Gaetano Donizetti, mostren la simpatia que despertava entre els romàntics la monarca d'Escòcia, decapitada per ordre de la seva cosina.

Els cinc *lieder* de Schumann es divideixen en cinc estadis: el comiat de França, una pregària per la salut del fill recent nascut, els temors abans de l'encontre amb Elisabet, un elegíac comiat del món i una pregària abans de morir.

La serenor i l'equilibri de les cinc peces no impedeixen sentir un innegable deix de tristesa en el tractament vocal i en la part pianística, de dinàmiques i dibuixos melòdics i rítmics diversos: arpegis per al primer lied, acords taxatius per al segon i per al cinquè –ambdós són oracions–, solemne marcialitat per al tercer i un cert teixit eteri per al quart.

Wolf i Dvořák

Devem a Hugo Wolf, Gustav Mahler –van néixer el mateix any– i Richard Strauss el seu paper d'enllaç entre el lied merament romàntic (Schubert o Schumann) i el de principis del segle XX. Emmarcat en un clar postromanticisme, l'obra de Wolf (1860-1903) no va ser tan prolífica ni abundant com la dels seus col·legues –a causa d'una mort prematura–, però sí d'innegable rellevància.

Els *Mörike Lieder* constitueixen la primera sèrie liederística de Wolf i van ser escrits el 1888 sobre poemes d'Eduard Mörike, escriptor adscrit al moviment conegut amb el nom de Biedermeier (i marcat per un sentimentalisme que contrasta amb el subjectivisme prototípicament romàntic) i molt conegut per la seva breu novel·la *Mozart en el seu viatge a Praga*.

“El concert d'avui, amb la presència luxosa de la mezzo txeca Magdalena Kožená i la pianista japonesa Mitsuko Uchida, ens permetrà apropar-nos al lied romàntic i postromàntic alemany, a les cançons de Dvořák i fer una aproximació al cabaret d'Arnold Schönberg.”

Wolf va posar música a 53 poemes de Mörike –avui en sentirem 11– amb una dedicació gairebé fanàtica i amb resultats marcats per l'originalitat del material melòdic i del teixit instrumental destinat al piano. El resultat és un dels cicles més singulars del repertori liederístic de tots els temps.

Antonín Dvořák (1841-1904), per la seva banda, va seguir els camins de Bedřich Smetana a l'hora de consolidar un nacionalisme eslau des de la seva Txèquia natal. I aquest color local es revela en els *Liebeslieder*, op. 83, escrits el 1888 sobre textos del poeta txec Gustav Pfleger-Moravsky. El caràcter rítmic de la prosòdia txeca –al qual tan sensible seria Leóš Janáček– es complementa amb melodies d'arrel vagament popular i amb textures harmòniques ben suggeridores. Els textos presenten temàtiques amoroses i evocacions d'una naturalesa amable i amb deixos elegíacs.

Cabaret Schönberg

Molt abans de la seva reflexió sobre la música atonal i de l'aplicació del sistema dodecafònic i serial, el compositor vienès Arnold Schönberg (1874-1951) va tastar gèneres i estils molt diversos. I fins i tot va flirtejar amb la música de cabaret, a instàncies d'Ernst von Wolzogen, un escriptor i editor que havia estat llibretista de *Feuersnot*, la segona òpera de Richard Strauss.

Wolzogen regentava un cabaret literari berlinès, el Bunte Theater, conegut popularment com a Über-Brett (o sigui, “superescenari”), en al·lusió irònica al Superhome del Nietzsche de l'*Així parlava Zaratustra*. I va proposar a Arnold Schönberg, que aleshores feia estada a la capital alemanya, que fos el director musical del local. Amb no massa convenciment, el futur compositor del *Pierrot lunaire* va gestar vuit *lieder* de caràcter tonal, amb records de la música cabaretera de ressonàncies populars, i sobre textos diversos d'Hugo Salus, Otto Julius Bierbaum, Gustav Falke, Frank Wedekind (l'autor d'*El despertar de la primavera* i de *Lulu*) i fins i tot el “Langsamer Walzer” conclusiu, extret del *singspiel Der Spiegel von Arkadien*, amb música de F. X. Süssmayr –deixeble de Mozart– i text d'Emanuel Schikaneder, que havia estat el llibretista de *La flauta màgica*.

Són peces úniques en el seu gènere, revestides d'una mordacitat que no passaria desaparebuda a futurs mestres hereus d'aquella tradició, com ara Kurt Weill o Friedrich Holländer.

Biografies

Magdalena Kožená, mezzosoprano

Va néixer a la ciutat txeca de Brno i va estudiar cant i piano al Conservatori de Brno i més endavant amb E. Bláhová a l'Acadèmia d'Arts Escèniques de Bratislava. Ha guanyat premis destacats tant a la República Txeca com a nivell internacional, tot culminat amb el VI Concurs Internacional Mozart celebrat a Salzburg el 1995.

Va signar contracte amb Deutsche Grammophon (DG) l'any 1999 i immediatament va publicar el primer àlbum d'àries de Bach sota la marca Archiv. Va debutar amb un àlbum de cançons de Dvořák, Janáček i Martinů (DG, 2001) que va ser guardonat amb el Premi Gramophone a la millor solista vocal. Va ser nomenada Artista de l'Any per «Gramophone» l'any 2004 i des d'aleshores ha guanyat nombrosos premis, que inclouen el Premi Echo, el Record Academy Prize a Tòquio i el Diapason d'Or. L'any 2017 va iniciar una relació a llarg termini amb la discogràfica holandesa de música clàssica Pentatone.

Ha treballat amb molts dels directors més importants del món, com Abbado, Boulez, Dudamel, Gardiner, Haitink, Harnoncourt, Jansons, Mackerras i Norrington. La seva llista de cèlebres companys de recitals inclou els pianistes Barenboim, Bronfman, Martineau, Schiff i Uchida, amb qui ha actuat a les sales i Festivals de més gran prestigi d'Europa. Ha conreat les pràctiques interpretatives amb criteris històrics amb la col·laboració de destacats conjunts amb instruments d'època: English Baroque Soloists, Gabrieli Consort and Players, Il Giardino Armonico, Les Musiciens du Louvre, La Cetra Barockorchester Basel, Orchestra of the Age of Enlightenment, Venice Baroque Orchestra i Le Concert d'Astrée; i rep també invitacions per ac-

tuar com a solista amb grans orquestres europees i nord-americanes.

Els seus papers operístics inclouen: Zerlina (*Don Giovanni*) Idamante (*Idomeneu*) i Cherubino (*Le nozze di Figaro*) de Mozart, o Mélisande (*Pelléas et Mélisande* de Debussy), entre d'altres. Altres rols operístics inclouen Oktavian (*Der Rosenkavalier* de Strauss), Carmen (*Carmen* de Bizet), Medea (*Médée* de Charpentier) i Juliette (*Juliette* de Martinů).

Les seves actuacions destacades més recents inclouen una gira d'heroïnes barroques amb Emmanuelle Haim i el Concert d'Astrée a principis d'aquest any, i una gira de flamenc i barroc espanyol per Europa el 2017, acompanyada pel conjunt barroc espanyol Private Musicke i Antonio El Pipa i la seva Compañía de Flamenco, tot entrellaçant les arrels del flamenc pur amb la música de l'època barroca espanyola, espectacle presentat a l'Elbphilharmonie d'Hamburg i a Madrid i Barcelona.

Començà la temporada 2018-19 unint-se al conjunt barroc Collegium 1704 per fer una gira per la República Txeca. El desembre del 2018 va aparèixer com a Phèdre a l'*Hippolyte et Aricie* de Rameau a la Deutsche Staatsoper, sota la batuta de Sir S. Rattle. Altres compromisos de la temporada inclouen *El Messies* de Händel amb la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín i R. Ticciati, la gira actual de recitals amb la pianista M. Uchida, i *Das Lied von der Erde* amb Sir S. Rattle i l'Orquestra Filharmònica Txeca.

Va ser nomenada Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres pel govern francès l'any 2003, per la seva aportació a la música francesa.

Mitsuko Uchida, piano

La llegendària pianista ens ofereix una visió profunda de la música que interpreta per mitjà de la seva pròpia cerca de la veritat i la bellesa. Reconeguda per les interpretacions de Mozart, Schubert, Schumann i Beethoven, també ha il·luminat la música de Berg, Schönberg, Webern i Boulez per a una nova generació d'oients.

Els anys 2017-2018, es va embarcar en una sèrie de *Sonates* de Schubert, interpretant dotze de les obres més importants de Schubert i portant-les de gira per tot Europa i l'Amèrica del Nord. Durant la mateixa temporada també apareixerà amb la Filharmònica de Berlín i S. Rattle, la Simfònica de Chicago i E.-P. Salonen, com també amb la Filharmònica de Los Angeles i G. Dudamel, a més de dirigir l'Orquestra de Cleveland amb els Concerts de Mozart.

Artista resident a l'Elbphilharmonie d'Hamburg la temporada 2016-17, va tocar-hi al recital inaugural de piano. Aquella temporada també va marcar l'inici d'una col·laboració de tres anys amb el Southbank Centre de Londres. Des del 2016 és sòcia artística de la Mahler Chamber Orchestra, on dirigeix *Concerts* de Mozart des del piano en diferents gires per importants sales europees i el Japó. Amb un intens compromís envers la música de cambra, col·labora estretament amb els millors músics del món. Fa poc es va associar amb J. Widmann per a una sèrie de concerts, i ha col·laborat amb M. Kožená, D. Röschmann i l'Ebène Quartet.

La lleial relació que té amb orquestres i sales de concerts ha derivat en nombroses residències. Ha estat artista resident a l'Orquestra de Cleveland i a

la Filharmònica de Berlín, Konzerthaus de Viena, Mozartwoche de Salzburg i Festival de Lucerna. El Carnegie Hall li va dedicar una sèrie Perspectives titulada “Mitsuko Uchida: Vienna revisited” i el Concertgebouw una sèrie Carte Blanche.

Enregistra exclusivament per a Decca. La seva extensa discografia inclou les *Sonates* completes per a piano de Mozart i Schubert, així com la integral de *Concerts per a piano* de Mozart amb l'English Chamber Orchestra i J. Tate. Durant el període 2011-2016 Uchida va enregistrar una sèrie de cinc CD de *Concerts per a piano* de Mozart amb l'Orquestra de Cleveland en directe i dirigint des del piano, guanyant un Grammy l'any 2011. L'any 2017 en guanyà un segon amb la soprano D. Röschmann pel seu àlbum *Schumann and Berg*. El seu enregistrament del *Concert per a piano* de Schönberg amb P. Boulez i l'Orquestra de Cleveland va guanyar quatre premis, incloent-hi el Premi Gramophone al Millor Concert.

Compromesa amb el desenvolupament dels músics joves, és patrona de la Fundació Borletti-Buitoni Trust i directora del Marlboro Music Festival. El 2009 va ser nomenada Dama Comandant de l'Orde de l'Imperi Britànic; el 2012 va ser guardonada amb la Medalla d'Or de la Royal Philharmonic Society, i el 2014 va esdevenir doctora *honoris causa* per la Universitat de Cambridge; i el 2015 va rebre el Premi Premium Imperiale de l'Associació d'Art del Japó i, convidada d'honor a la Mozartwoche de Salzburg, va rebre'n la Golden Mozart Medal.

Textos

Robert Schumann (1810-1856)

Gedichte der Königin Maria Stuart, op.135

Textos extrets d'una col·lecció d'antics poemes anglesos atribuïts a la reina Maria Stuart

Abschied von Frankreich

Ich zieh' dahin, dahin!
Ade, mein fröhlich Frankenland,
Wo ich die liebste Heimath fand,
Du meiner Kindheit Pflgerin!
Ade, du Land, du schöne Zeit,
Mich trennt das Boot vom Glück so weit!
Doch trägt's die Hälfte nur von mir,
Ein Theil für immer bleibet dein,
Mein fröhlich Land, der sage dir,
Des andern eingedenkt zu sein!
Ade, ade!

Comiat de França

Me'n vaig lluny, lluny!
Adeu-siau, alegre terra de Francònia,
on vaig trobar una pàtria molt estimada,
que tingué cura de la meva infància!
Adeu-siau, terra, bells temps,
el vaixell m'allunya de la felicitat!
Però només s'emporta la meitat de mi,
una part sempre serà teva,
alegre terra, t'ho asseguro,
i l'altra et recordarà!
Adeu, adeu!

Nach der Geburt ihres Sonnes

Herr Jesu Christ, den sie gekrönt mit Dornen,
Beschütze die Geburt des hier Gebornen.
Und sei's dein Will', laß sein Geschecht
Zugleich lang herrschen noch in diesem Königreich.
Und alles, was geschiet in seinem Namen,
Sei dir zu Ruhm und Preis und Ehre, Amen.

Després del naixement del seu fill

Nostre Senyor Jesucrist, coronat d'espines,
protegeix el naixement del nounat.
I si és el teu desig, fes que la seva nissaga
regni molt de temps en aquest reialme.
I que tot el que succeeixi en el seu nom,
sigui per a la teva glòria, llaor i honra. Amén.

An die Königin Elisabeth

Nur ein Gedanke, der mich freut und quält,
Hält wieg mir den Sinn gefangen,
So daß der Furcht und Hoffnung Stimmen klangen,
Als ich die Stunden ruhelos gezählt.
Und wenn mein Herz dies Blatt zum Boten wählt,
Und kündet, euch zu sehen, mein Verlangen,
Dann theure Schwester, faßt mich neues Bangen,
Weil ihm die Macht, es zu beweisen fehlt.
Ich seh' den Kahn, im Hafen fast geborgen,
Vom Sturm und Kampf der Wogen fest gehalten,
Des Himmels heit'res Antlitz nachtumgraut.
So bin auch ich bewegt von Furcht und Sorgen,
Vor euch nicht, Schwerster. Doch des Schicksals Walten
Zerreist das Segel oft, dem wir vertraut.

A la reina Elisabet

Només un pensament que m'alegra i em turmenta
tinc sempre present en la meva ment,
fent sentir les veus de l'esperança i el temor
mentre conto les hores amb inquietud.
I quan el meu cor tria aquest full com a missatger
per anunciar-vos el meu desig de veure-us,
car li manca la força per dir-ho,
llavors, germana estimada, m'agafen nous temors.
Veig la barca, ben protegida pel port,
a recer d'onades i tempestes,
quan la nit ha enfosquit l'alegre faç del cel.
També jo soc presa de preocupacions i de temences,
no de vós, germana, però sovint els designis del destí
esquincen la vela d'aquell en el qual més confiem.

Abschied von der Welt

Was nützt die mir noch zugeness'ne Zeit?
Mein Herz erstarb für irdisches Begehren,
Nur Leiden soll mein Schatten nicht entbehren,
Mir blieb allein des Todesfreudigkeit.

Comiat del món

De què em serveix el temps que encara em resta?
El meu cor ha mort pels afanys terrenals,
només el sofriment acompanyarà la meva ombra,
la mort és l'única alegria que em resta.

Ihr Freunde laßt von eurem Neid:
Mein Herz ist abgewandt der Hoheit Ehren,
Des Schmerzes Übermaß wird mich verzehren,
Bald geht mit mir zu Gabe Haß und Streit.
Ihr Freunde, die ihr mein gedenkt in Liebe,
Erwägt und glaubt, daß ohne Kraft und Glück
Kein gutes Werk mir zu vollenden bliebe.
So wünscht mir bess're Tage nicht zurück,
Und weil ich schwer gestrafet werd' hienieden,
Erfleht mir meinen Theil am ew'gen Frieden!

Gebet

O Gott, mein Gebieter,
Ich hoffe auf dich!
O Jesu, geliebter,
Nun rette du mich!
Im harten Gefängniß
In schlimmer Bedrängniß,
Ersehne ich dich;
In Klagen dir klagend,
Im Staube verzagend,
Erhör', ich beschwöre
Und rette du mich!

Hugo Wolf (1860-1903)
Del recull *Mörike-Lieder* (IHW 22)
Poemes d'Eduard Mörike (1804-1875)

Begegnung

Was doch heut' Nacht ein Sturm gewesen,
Bis erst der Morgen sich geregt!
Wie hat der ungebetne Besen
Kamin und Gassen ausgefegt!

Da kommt ein Mädchen schon die Straßen,
Das halb verschüchtert um sich zieht;
Wie Rosen, die der Wind zerblasen,
So unstet ihr Gesichtern glüht.

Ein schöner Bursch tritt ihr entgegen,
Er will ihr voll Entzücken nahn;
Wie sehn sich freudig und verlegen
Die ungewohnten Schelme an!

Er scheint zu fragen, ob das Liebchen
Die Zöpfe schon zurecht gemacht,
Die heute Nacht im offenen Stübchen
Ein Sturm in Unordnung gebracht.

Der Bursche träumt noch von den Küssen,
Die ihm das süße Kind getauscht,
Er steht, von Anmut hingerissen,
Derweil sie um die Ecke rauscht.

Vosaltres, amics, deixeu les vostres enveges:
el meu cor s'ha apartat dels honors de la grandesa,
em consumeix l'excés de sofriment,
i l'odi i les lluites aviat m'acompanyaran a la tomba.
Vosaltres, amics que recordo amb amor,
penseu i creieu que sense voluntat i sort,
cap obra bona es podria considerar acabada.
No desitgeu que tornin per a mi millors dies,
i ja que haig d'ésser severament castigada,
que voli la meva ànima cap a la pau eterna!

Pregària

Oh, Déu, mon sobirà,
confio en Tu!
Oh, Jesús estimat,
salva'm!
En la dura presó,
en greu destret,
em dirigeixo a Tu;
implorant, plorosa,
desanimada en la misèria,
escolta'm, t'ho imploro,
i salva'm!

Encontre

Quina tempesta hi ha hagut aquesta nit,
ha plogut fins que ha arribat el matí!
Com una escombra imprevista,
ha netejat xemeneies i carrers!

Ja surt una noia al carrer,
que mira al voltant intimidada;
com roses desfullades pel vent,
així de voluble sembla la seva cara.

Un bell jove camina cap a ella,
se li acosta ple d'encís;
com es miren alegres i tímids,
els insòlits vailets!

Ell sembla preguntar-se si l'estimada
s'ha pentinat ja les trenes
que aquella nit en una cambra oberta
una tempesta havia desfet.

Somnia encara els petons
que li va fer la dolça noia,
i allà està, captivat per la seva gràcia,
mentre ella murmura a la cantonada.

Neue Liebe

Kann auch ein Mensch des andern auf der Erde
Ganz, wie er möchte, sein?–
In langer Nachtbedacht' ich mir's und mußte sagen:
Nein!
So kann ich niemands heißen auf der Erde,
Und niemand wäre mein?–
Aus Finsternissen hell in mir aufzückt ein
Freudenschein:

Sollt' ich mit Gott nicht können sein,
So wie ich möchte, mein und dein?
Was hielte mich, daß ich's nicht heute werde?

Ein süßes Schrecken geht durch mein Gebein:
Mich wundert, daß es mir ein Wunder wollte sein,
Gott selbst zu eigen haben auf der Erde!

Nimmersatte Liebe

So ist die Lieb! So ist die Lieb!
Mit Küssen nicht zu stillen:
Wer ist der Tor und will ein Sieb
Mir eitel Wasser füllen?
Und schöpfst du an die tausend Jahr,
Und küssest ewig, ewig gar,
Du tust ihr nie zu Willen.

Die Lieb, die Lieb hat alle Stund
Neu wunderlich Gelüstern,
Wir bissen uns die Lippen wund,
Da wir uns heute küßten.
Das Mädchen hielt in guter Ruh,
Wie's Lämmlein unterm Messer;
Ihr Auge bat: nur immer zu,
Je weher, desto besser!

So ist die Lieb, und war auch so,
Wie lang es Liebe gibt,
Und andres war Herr Salomo,
Der Weise, nicht verliebt.

Das verlassene Mägdlein

Früh, wann die Hähne krähn,
Eh' die Sternlein verschwinden,
Muß ich am Herde stehn,
Muß Feuer zünden.

Schön ist der Flammen Schein,
Es springen die Funken;
Ich schaue so drein,
In Leid versunken.

Nou amor

Pot un home pertànyer als altres de la Terra,
tant com vulgui?...
Ho he pensat en llargues nits, i he decidit dir: no!

¿Així que no puc anomenar ningú en la Terra,
ningú que sigui meu?...
En les tenebres sorgeix en mi lluminós un raig
d'alegria:

¿No puc ésser de Déu tant com vulgui,
meu i teu?
Què m'impedeix d'ésser-ho ja avui?

Una dolça por corre pels meus ossos:
em meravella que es pugui produir el miracle,
tenir sobre la Terra el mateix Déu!

Amor insaciable

Així és l'amor! Així és l'amor!
No es pot aplacar amb besos!
Qui és el neci que vol omplir un colador
amb aigua pura?
I si hi dediquessis mil anys,
i besessis eternament, eternament,
ella mai en tindria prou.

L'amor, l'amor desitja en cada moment
un nou miracle:
ens mosseguem els llavis ferits
que avui ens besàvem.
La noia es manté tranquil·la
com l'anyell sota el ganivet;
els seus ulls imploren: més, més,
com més dolorós, millor!

Així és l'amor i així ha estat
des que hi ha amor.
I no s'enamorà d'altra manera
el savi rei Salomó.

La noia abandonada

Aviat, quan cantin els galls,
abans no desapareguin les estrelles,
haig d'ésser a la llar
i haig d'encendre el foc.

M'agraden la resplendor de les flames
i el salt de les guspies;
les contemplo,
absorta en la meva pena.

Plötzlich da kommt es mir,
Treuloser Knabe,
Daß ich die Nacht von dir
Geträumet habe.

Träne auf Träne dann
Stürzet hernieder:
So kommt der Tag heran–
O ging’ er wieder!

Elfenlied

Bei Nacht im Dorf der Wächeter rief:
“Elfe!”
Ein ganz kleines Elfchen im Walde schlief–
Wohl um die Elfe–
Und meinte, es rief’ ihm aus dem Tal
Bei seinem Namen die Nachtigall,
Oder Silpelit hätt’ ihm gerufen.
Reibt sich der Elf die Augen aus,
Begibt sich vor sein Schneckenhaus
Und ist als wie ein trunken Mann,
Sein Schläflein war nicht voll getan,
Und humpelt also tippe tapp
Durch Haselholz ins Tal hinab,
Schlupft an der Mauer hin so dicht,
Da sitz der Glühwurm, Licht an Licht.
“Was sind das helle Fensterlein?
Da drin wird eine Hochzeit sein:
Die Kleinen sitzen beim Mahle
Und treiben’s in dem Saale;
Da guck’ ich wohl ein wenig ‘nein.’”–
Pfui, stößt den Kopf an harten Stein!
Elfe, gelt, du hast genug?
Guckuck! Guckuck!

Verborgtheit

Laß, o Welt, o laß mich sein!
Locket nicht mit Liebesgaben,
Laßt dies Herz alleine haben
Seine Wonne, seine Pein!

Was ich traure, weiß ich nicht,
Es ist unbekanntes Wehe;
Immerdar durch Tränen sehe
Ich der Sonne liebes Licht.

Oft bin ich mirkeum bewußt,
Und die helle Freude zicket
Durch die Schwere, so m ich drücket
Woniglich in meiner Brust.

De sobte recordo,
noi infidel,
que durant la nit
t’he somniat.

Llavors cauen les llàgrimes
l’una rere l’altra;
i així arriba el dia...
Ah, si ell tornés!

Cançó dels elfs

A la nit al poble crida el vigilant:
“Les onze!”*
Un elf molt petitet dorm al bosc...
feliços els elfs...
i pensa que si des de la vall l’ha cridat
el rossinyol, pel seu nom,
o si l’havia cridat Silpelit.
Es frega l’elf els ulls,
surt de la seva caseta de cargol,
i sembla que estigui begut,
el seu son no s’ha acabat del tot,
i ranquejant, tip tap,
va avall a través dels avellaners,
es filtra pels murs, tan espessos,
i allà seu la cuca de llum amb tota la lluminària.
“Què són les lluent finestretes?
A dins hi ha un casament:
els petits deuen seure ara a taula,
i deuen alegrar-se al saló;
m’ho miraré una miqueta”...
Uix!, ha topat de cap amb una dura pedra!
Elf, ja està bé, no en tens prou?
Gucut, gucut!

(* joc de paraules en alemany: elf = onze)

Solitud

Deixa’m, oh món, deixa’m viure!
No em sedueixis amb ofrenes d’amor!
Deixa que aquest cor tingui tot sol
els seus delits i les seves penes!

No sé el que m’afligeix,
és un dolor desconegut;
sempre veig l’estimada llum del sol
a través de les llàgrimes.

Sovint no me n’adono a penes,
quan una clara alegria batega
entre la pesantor que m’oprimeix
i omple de delícies el meu cor.

Laß, o Welt, o laß mich sein!
Locket nicht mit Liebesgaben,
Laßt dies Herz alleine haben
Seine Wonne, seine Pein!

Wo find’ ich Trost?

Eine Liebe kenn ich, die ist treu,
War getreu, solange ich sie gefunden,
Hat mich tiefem Seufzen immer neu,
Stets versöhnlich, sich mit mir verbunden.

Welcher einst himmlischem Gedulden
Bitter bittern Todestropfen trank,
Hing am Kreuz und büßte mein Verschulden,
Bis es in ein Meer von Gnade sank.

Und was ists nun, daß ich traurig bin,
Daß ich angstvoll mich am Boden winde?
Frage: “Hüter, ist die Nacht bald hin?”
Und: “Was rettet mich von Tod und Sünde?”

Arges Herze! ja gesteh es nur,
Du hast wieder böse Lust empfangen;
Frommer Liebe, frommer Treue Spur,
Ach, das ist auf lange nun vergangen.

Ja, das ist auch, daß ich traurig bin,
Daß ich angstvoll mich am Bodennwinde!
Hüter, Hüter, ist die Nacht bald hin?
Und was rettet mich von Tod und Sünde?

Auf ein altes Bild

In grüner Landschaft Sommerflor
Bei kühlem Wasser, Schilf und Rohr,
Schau, wie das Knäblein sündelos
Frei spielet auf der Jungfrau Schoß!–
Und dort im Walde wonnesam,
Ach! grünet schon des Kreuzes Stamm.

Lebe wohl

“Lebe wohl” – Du fühlst nicht,
Was es heißt, dies Wort der Schmerzen:
Mit getrostem Angesicht
Sagtest du’s und leichtem Herzen.

Lebe wohl! – Ach tausendmal
Hab ich mir es vorgesprochen,
Und in nimmersatter Qual
Mir das herz damit gebrochen!

Deixa’m, oh món, deixa’m viure!
No em sedueixis amb ofrenes d’amor!
Deixa que aquest cor tingui tot sol
els seus delits i les seves penes!

On trobaré consol?

Sé d’un amor que és fidel,
ha estat fidel des que el vaig trobar,
i amb profunds sospirs, sempre nous,
sempre conciliadors, es va lligar amb mi.

El d’aquell que un dia, amb celestial resignació,
va beure les aspres gotes d’una amarga mort
penjat en una Creu i va expiar les meves culpes
fins que es submergí en un mar de gràcia.

I què és el que ara m’entristeix
i em fa caure per terra ple d’angoixa?
Pregunto: “Salvador, s’acabarà aviat la nit?”
i “què em salvarà de la mort i del pecat?”

Cor maliciós! Sí, confessa ara
que has tornat a gaudir amb plaers malvats;
l’amor pietós, marca de pietosa fidelitat,
fa temps, ai, que va desaparèixer.

Sí, això és el que m’entristeix,
i em fa caure per terra ple d’angoixa!
Salvador, Salvador, s’acabarà mai la nit?
I què em salvarà de la mort i del pecat?

D’un antic quadre

Mira com en un verd paisatge estiuenc,
prop de l’aigua fresca, de les canyes i els joncs,
el noiet innocent juga despreocupat
a la falda de la Verge!...
I allà al bosc delitós,
ai, reverdeix ja el tronc de la creu!

Adeu-siau

“Adeu-siau!”... Tu no pots sentir
el que signifiquen aquests mots dolorosos.
Els vares dir amb la cara tranquil·la
i el cor lleuger.

Adeu-siau!... Ai, mil vegades
me’ls he repetit!
I amb una pena insaciable
m’han destrossat el cor.

Nixe Binsefuß

Des Wassermanns sein Töchterlein
Tänzt auf dem Eis im Vollmondschein,
Sie singt und lachet sonder Scheu
Wohl an des Fischers Haus vorbei.

“Ich bin die Jungfer Binsefuß,
Und meine Fisch wohl hüten muß,
Meine Fisch, die sind im Kasten,
Sie haben kalte Fasten;
Von Böhmerglas mein Kasten ist,
Da zahl ich sie zu jeder Frist.

Gelt, Fischermatz? gelt, alter Tropf,
Dir will der Winter nicht in Kompf?
Komm mir mit deinen Netzen!
Die will ich schön zerfetzen!
Dein Mägdlein zwar ist fromm und gut,
Ihr Schatz ein braves Jägerblut.
Drum häng ich ihr, zum Hochzeitstrauß,
Ein schilfen Kränzlein vor das Haus,
Und einen Hecht, von Silber schwer,
Er stammt von König Artus her,
Ein Zwergen-Goldschmieds-Meisterstück,
Wer’s hat, dem bringt es eitel Glück:
Er läßt sich schuppen Jahr für Jahr,
Da sind’s fünfhundert Gröschlein bar.

Ade, mein Kind! Ade für heut!
Der Morgenhahn im Drofe schreit.”

Abschied

Unangeklopft ein Herr tritt abends bei mir ein:
“Ich habe die Ehr, Ihr Rezensent zu sein.”
Sofort nimmt er das Licht in die Hand,
Besieht lang meinen Schatten an der Wand,
Rückt nah und fern: “Nun, lieber junger Mann,
Sehn sie doch gefälligt mal Ihre Nas so von der Seite an!

Sie geben zu, daß das ein Auswuchs is” –
Das? Alle Wetter – gewiß!
Ei hasen! ich dachte nicht,
All mein Lebtag nicht,
Daß ich so eine Weltsnase führt’ im Gesicht!

Der Mann sprach noch Verschiednes hin und her,
Ich weiß, auf meine Ehre, nicht mehr;
Meinte vielleicht, ich sollt ihm beichten.
Zuletzt stand er auf; ich tat ihm leuchten.
Wie wir nun an der Treppe sind,
Da geb ich ihm, ganz froh gesinnt,
Eine kleinen Tritt
Nur so von hinten aufs Gesäße mit –
Alle Hagel! ward das ein Gerumpel,

L’ondina Jonquina

La filleta del geni de les aigües
dansa damunt del gel a la llum de la lluna plena,
canta i riu sense cap por
davant la casa del pescador.

“Soc la donzella Jonquina,
i haig de protegir els meus peixos:
els meus peixos que estan en caixes,
seguint una fresca dieta;
la meva caixa és de cristall de Bohèmia,
i els puc comptar en tot moment.

Val, pescador ximplet, vell beneit?
No t’haurà pujat el fred al cap?
Vine amb les teves xarxes!
Veuràs que bé que les esquinço!
La teva noieta és pietosa i bona,
i el seu estimat un bon xicot.
Per això li penjo, com a ram de núvia,
damunt la porta, una coroneta de canyes,
i una llúcera argentada
que ve del rei Artús,
una obra mestra d’un argenter nan,
que dona una sort pura a qui la té:
se’n poden treure les escames any rere any,
i en surten cinc-cents cèntims sonants.

Adeu, criatura! Adeu per avui!
Ja crida des del poble el gall matiner!”

Comiat

Sense trucar, entrà un vespre un home a casa meva:
“Tinc l’honor d’èsser el seu crític”.
Agafa immediatament la llàntia amb la mà,
contempla una estona la meva ombra a la paret,
i es mou endavant i endarrere: “Àra, jove estimat,
faci’m el favor de contemplar el seu nas des d’aquest costat!

Estarà d’acord que és una exageració?...
... Això? Diantre! ... I tant!
Ai, nassos! Mai no hauria pensat,
en tota la meva vida,
que portés a la cara un nas tan còsmic!

L’home parlà encara d’això i d’allò,
no recordo, pel meu honor, de què;
potser creia que m’havia de confessar amb ell.
Al final es va aixecar; jo li vaig fer llum.
Quan estem a l’escala
li dono, de molt bon grat,
una petita puntada de peu,
només que al darrera i a les anques...
Malviatge! Quin trontoll

Ein Gepurzel, ein Gehumpell!
Dergleichen hab ich nie gesehn,
All mein Lebtag nicht gesehn,
Einen Menschen so rasch die Trepp hinabgehn!

Antonín Dvořák (1841-1904)
Písně milostné, op. 83
Textos de Gustav Pflieger-Moravský (1833-1875)

Ó, naši lásce nekvete

Ó, naši lásce nekvete
to vytoužené štěstí:
A kdyby kvetlo, a kdyby kvetlo, nebude
dlouho, dlouho kvěsti.

Proč by se slza v ohnivé
Polibky vekrádala?
Proč by mne v plné lásce své
Ouzkostně objímala?

O, trpké je to loučení
Kde naděj nezakyne:
Tu srdce cítí ve chvění,
Že brzo, ach, brzo bídně zhyne.

V tak mnohém srdci mrtvo jest

V tak mnohém srdci mrtvo jest,
Jak v tem né pustině,
V něm na žalost a na bolest,
Ba, místa jedině.

Tu klamy lásky horoucí
V to srdce vstupuje,
A srdce žalem prahnoucí,
To mní, že miluje.

A v tom-to sladkém domnění
Se ještě jednou v ráj
To srdce mrtvé promění
A zpívá, zpívá, starou báj!

Kol domu se ted’ potácím

Kol domu se ted’ potácím,
Kdes bydlívala dříve,
A z lásky rány krvácím,
Lásky sladké, lživé!

A smutným okem nazírám,
Zdaž ke mně vedeš kroku:
A vstříc ti náruč otvírám,
Však slzu cítím v oku!

quin soroll, quin sondroll!
Mai no he vist una cosa igual,
mai en tota la meva vida,
un home baixant l’escala tan de pressa!

Però l’amor no ens portà mai

Però l’amor no ens portà mai
a un objectiu feliç.
Encara que floreixi, deliciós,
ens portarà dolor.

M’ho diuen les llàgrimes
casades amb els teus besos efusius?
I l’angoixa que et turmenta
en la joia completa de les càlides abraçades?

Oh, amarga separació,
a la qual mai no somriu la dolça esperança;
separació, que ens fa malaurats
i tristos, oh amarga separació!

La mort es troba en molts pits humans

La mort es troba en molts pits humans
on regna la desgràcia,
morta tota vida, desapareguts els plaers,
com en una terra erma.

Però llavors apareix una visió:
la pena s’esvaeix dolçament;
s’imagina de nou ple d’amor,
i el cor encarcerat es desperta.

I somnia, encara que amb felicitat empobrida,
ple de fantasia.
Torna a ser al paradís,
i canta suaument una dolça cançó!

M’esquitllo al voltant de la casa

M’esquitllo al voltant de la casa
on vivies, estimada,
i on premiares amb una cruel desil·lusió
l’ardor del meu cor!

La meva orella espia les teves passes
per camins molt coneguts:
els meus ulls anhelosos et busquen
però tu no apareixes!

Což nepřijdeš mi vstřice?
Což nemám v srdci slast a ples,
Tě uzříť nikdy více?

Já vím, že v sladké naději

Já vím, že v sladké naději
Tě smím přec milovat;
A že chceš tím horoucněji
Mou lásku pěstovat.

A přec, když nazřím oči tvých
V tu přerozkošnou noc
A zvím jak nebe lásky z nich
Na mne snáší moc:

Tu moje oko slzámí,
Tu náhle se obstírá,
Neb v štěstí naše za námi
Zlý osud pozírá!

Nad krajem vévodí lehký spánek

Nad krajem vévodí lehký spánek
Jasná se rozpjala májová noc;
Nesmělý krade se do listí vánek,
S nebes se schýlila míru moc.

Zadřímlo kvítí, poto-kem šumá
Tišeji nápěvů tajemných sbor.
Příroda v rozkoši blaženě dumá,
Neklidných živlů všad utichl vzpor.

Hvězdy se sešly co naděje světla,
Země se mění na nebeský kruh
Mým srdcem, v němž-to kdys blaženost kvetla,
Mým srdcem táhne jen bolesti ruch!

Zde v lese u potoka já

Zde v lese u potoka já
Stojím sám a sám;
A ve potoka vlny
V myšlenkách pozírám.

Tu vidím starý kámen,
Nad nímž se vlny dmou;
Ten kámen stoupá a padá
Bez klidu pod vlnou.

A proud se oň opírá,
Až kámen zvrhne se.
Kdy vlna života mne ze světa
Odnese, kdy, ach,
vlna života mne odnese?

Per què no em prens entre els teus braços?
És que no tinc prou ardor
per poder encendre el teu cor?

Sé que el meu amor per tu

Sé que el meu amor per tu
és propici a l’esperança;
i que tu t’inclines cap a mi
efusiva i fidel.

I amb tot, quan la nit dels teus ulls
m’omple de joia,
abaixa dins del meu cor
el poder celestial de l’amor.

Llavors em cau una llàgrima
que m’enterboleix la mirada,
car veig una cara bel·ligerant i aspra
que amenaça el nostre amor!

Al voltant, la Natura dorm i somnia

Al voltant, la Natura dorm i somnia,
l’amorosa nit de maig l’abraça dolçament;
les brises fan tremolar el fullatge dels arbres,
i baixa la pau celestial.

Les flors adormides, les ones murmuradores
canten silencioses la seva cançó acaroadora.
Somnis deliciosos brollen ara de l’univers,
desapareixen els retrets de les lluites sense fi.

Les estrelles lluen per a la fe i l’esperança,
i el cel i la terra es fonen en un de sol,
ple de felicitat i obert a la joia.
On hi ha un cor tan desgraciat com el meu?

Soc aquí, al bosc profund

Soc aquí, al bosc profund,
meditant tot sol al costat del rierol;
els meus pensaments segueixen
el moviment de les onades.

Hi veig una pedra,
que el flux evita;
i que bressolen les ones sense descans,
mentre el corrent bramula salvatge.

El corrent lluita amb la pedra,
lluita fins que l’enfonsa.
¿Quan el corrent de la vida,
com aquella pedra, allunyat de l’aflicció
i del món, se m’emportarà a mi també?

V té sladké moci očí tvých

V té sladké moci očí tvých
Jak rád, jak rád bych zahynul,
Kdyby mě k životu jen smích
Rtů krásných nekynul.

Však tu smrt sladkou zvolím hned
S tou láskou, s tou láskou ve hrdí:
Když mě jen ten tvůj smavý ret
K životu probudí.

Ó, duše drahá, jedinká

Ó, duše drahá, jedinká,
Jež v srdci žiješ dosud:
Má oblétá tě myšlenka,
Ač nás dělí zlý osud.

Ó, kéž jsem zpěvnou labutí,
Já zaletěl bych k tobě;
A v posledním bych vzdechnutí
Ti vypěl srdce v mdlobě.

**Arnold Schönberg (1874-1951)
Del recull *Brettli-Lieder***

Galathea
Text de Frank Wedekind (1864-1918)

Ach, wie brenn’ ich vor Verlangen,
Galathea, schönes Kind,
Dir zu küssen deine Wangen,
weil sie so entzückend sind.

Wonne die mir widerfahre,
Galathea, schönes Kind,
Dir zu küssen deine Haare,
weil sie so verlockend sind.

Nimmer wehr mir, bis ich ende,
Galathea, schönes Kind,
Dir zu küssen deine Hände,
weil sie so verlockend sind.

Ach, du ahnst nicht, wie ich glühe,
Galathea, schönes Kind,
Dir zu küssen deine Knie,
weil sie so verlockend sind.

Und was tät ich nicht, du süße
Galathea, schönes Kind,
Dir zu küssen deine Füße,
weil sie so verlockend sind.

Sota la dolça fascinació de la teva mirada

Sota la dolça fascinació de la teva mirada,
amb quin gust m’hi perdria
si no em retingués el somriure
de la teva bella boca!

Com em fa malaltís i ferit l’amor!
Però si triés la mort, que no m’espanta,
sé que la teva boca somrient
em tornaria a la vida.

Només per a tu, única estimada

Només per a tu, única estimada,
cremen les flames del meu cor;
si un trist destí ens separés,
la meva ment et faria meva.

Oh, si fos un cigne blanc!
Les meves ales em portarien cap a tu,
cor meu, per oferir-te,
expirant, la meva última cançó.

Galatea

Ah, com cremo de desig,
Galatea, bella criatura,
de besar les teves galtes,
que són tan encisadores.

Quina meravella si aconseguís,
Galatea, bella criatura,
besar els teu cabells,
que són tan seductors.

No m’impedeixis, fins a la mort,
Galatea, bella criatura,
de besar les teves mans,
que són tan seductores.

Ai, no sospites com m’encenc,
Galatea, bella criatura,
per besar els teus genolls,
que són tan seductors.

I què no faria, dolça
Galatea, bella criatura,
per besar els teus peus,
que són tan seductors.

Aber deinen Mund enthülle,
Mädchen, meinen Küssen nie,
Denn in seiner Reize Fülle
küsst ihn nur die Phantasie.

Però la teva boca no rebrà mai,
noia, els meus besos,
car la plenitud del seu encís
només la besa la fantasia.

Und will ich mal zärtlich tun mit dem Schatze,
Und daß sie mir auch einmal "Eitschi" macht,
Dann stülp' ich die Katze auf meine Glatze,
Dann streichelt die Freundin die Katze und lacht.

I quan vull ésser afectuós amb el meu tresor,
perquè ella pugui dir-me una vegada més “bufó”,
posa el gat damunt la meva calba
i llavors l'amiga acarona el gat i riu.

Gigerlette

Text d'Otto Julius Bierbaum (1865-1910)

Gigerlette

Senyoreta Gigerlette,
convidi'm a prendre el te.
El seu pentinat
era ple de neu;
igual que Pierrette,
anava vestida.
Igual que un monjo, apostol
que miraria a Gigerlette
amb gran plaer.

Era una cambra vermella,
on ella em rebé,
llum groga d'espelmes
hi havia a la cambra.
I ella estava com sempre,
tota vida i esperit.
Mai no l'oblidaré,
mai.

La cambra era com de vi negre,
ella com una flor blanca.
I en un trot de quatre
anàvem nosaltres dos
a passejar pel país
que s'anomena Alegria.
Per no perdre
brides, destí i camí,
seia amb el cotxer
amb els quatre ardents,
Amor anava al darrere.

L'amant acontentadís

La meva amiga té un gat negre
amb una pell suau i vellutada,
i jo, tinc una calba brillant,
brillant i llisa i lluent com l'argent.

La meva amiga forma part de les dones voluptuoses,
que jeu en al sofà durant tot l'any,
ocupada a acaronar la pell del seu gat,
Déu meu, només li plauen aquests dolços pèls.

I quan arribo al vespre a visitar la meva amiga,
el gat jeu a la seva falda,
i llamineja amb ella pastissos de mel
i s'esgarrija quan toco suaument els seus cabells.

Einfältiges Lied

Text d'Hugo Salus

König ist spazieren gängen,
Bloß wie ein Mensch spazieren gängen,
Ohne Szepter und ohne Kron',
Wie ein gewöhnlicher Menschensohn.

Ist ein starker Wind gekommen,
Ganz gewöhnlicher Wind gekommen,
Ohne Ahnung, wer das wär',
Fällt er über den König her.

Hat ihm den Hut vom Kopf gerissen,
Hat ihn über's Dach geschmissen,
Hat ihn nie mehr wiedergesehn!

Seht ihr's!
Da habt ihr's!
Das sag' ich ja!

Treiben gleich Allotria!
Es kann kein König ohne Kron',
Wie ein gewöhnlicher Menschensohn
Unter die dummen Leute gehn!

Mahnung

Text de Gustav Hochstetter (1873-1944)

Mädel, sei kein eitles Ding,
Fang dir keinen Schmetterling,
Such dir einen rechten Mann,
Der dich tüchtig küssen kann,
Und mit seiner Hände Kraft,
Dir ein warmes Nestchen schafft.

Mädel, Mädel, sei nicht dumm,
 Lauf nicht wie im Traum herum,
 Augen auf! ob beiner kommt,
 Der dir recht zum Manne taugt.
 Kommt er, dann nicht lang bedacht!
 Klapp! Die Falle zugemacht.

Liebes Mädej sei gescheit,
Nütze deine Rosenzeit!
Passe auf und denke dran,
Daß du, wenn du ohne Plan
Ziellos durch das Leben schwirrst,
Eine alte Jungfer wirst.

Liebes Mädej sei gescheit,

Cançó simple

El rei ha anat a passejar,
igual que un home que surt a passejar,
sense ceptre i sense corona,
com un ser humà normal.

S'ha girat un vent molt fort,
un vent absolutament normal,
sense saber qui era,
cau sobre el rei.

Li ha arrencat el capell del seu cap,
l'ha enviat a sobre la teulada,
i no se l'ha vist mai més!

Mireu!
És així!
Jo ja ho deia!

Fer bogeries semblants!
Un rei sense corona,
com un ser humà normal,
anar entre la gent estúpida!

Advertisement

Noia, no siguis frívola,
no cakis cap papallona,
busca un home recte,
que et pugui besar hàbilment,
i que amb la força de les seves mans
et construeixi un niu calent.

Noia, noia, no siguis estúpida,
no vagis com en un somni,
els ulls oberts! Per si ve algú
que et pugui servir com a marit.
Si ve, no dubtis gaire!
Clap! Tanca la trampa.

Noia estimada, sigues llesta,
aprofita la teva joventut!
Ves amb compte i pensa
que tu, sense un pla,
aniràs sense objectiu per la vida,
et quedaràs per vestir sants.

Noia estimada, sigues llesta,

Aber deinen Mund enthülle,
Mädchen, meinen Küssen nie,
Denn in seiner Reize Fülle
küsst ihn nur die Phantasie.

Fräulein Gigerlette
Lud mich ein zum Tée.
Ihre Toilette
War gestimmt auf Schnee;
Ganz wie Pierrete
War sie angetan.
Selbst ein Mönch, ich wette,
Sähe Gigerlette,
Wohlgefällig an.

War ein rotes Zimmer,
Drin sie mich empfing,
Gelber Kerzenschimmer
In dem Raume hing.
Und sie war wie immer
Leben und Esprit.
Nie vergess ich's,
Nimmer:

Weinrot war das Zimmer,
Blütenweiss war sie.
Und im Trab mit Vieren
Fuhren wir zu zweit
In das Land spazieren,
Das heisst Heiterkeit.
Daß wir nicht verlieren
Zügel, Ziel und Lauf,
Saß bei dem Kutschieren
Mit den heissen Vieren
Amor hinten auf.

Der genügsame Liebhaber

Text d'Hugo Salus (1866-1929)

Meine Freundin hat eine schwarze Katze
Mit weichem knisterndem Sammetfell,
Und ich, ich hab' eine blitzblanker Glatze,
Blitzblank und glatt und silberhell.

Meine Freundin gehört zu den üppigen Frauen,
Sie liegt auf dem Divan das ganze Jahr,
Beschäftigt das Fell ihrer Katze zu krauen,
Mein Gott ihr behagt halt das sammtweiche Haar.

Und komm' ich am Abend die Freundin besuchen,
So liegt die Mieke im Schoße bei ihr,
Und nascht mit ihr von dem Honigkuchen
Und schauert, wenn ich leise ihr Haar berühr.

Nütze deine Rosenzeit!
Passe auf und denke dran!
Denk daran.

Jedem das Seine

Colly (autor desconegut)

Ebenes Paradenfeld
Kasper in der Mitte hält
Hoch auf seinem Gaul.
König, Herzog um ihn 'rum,
Gegenüber Publicum,
Regimenter bum bum bum.
Das marschirt nicht faul.

Luft sich voller Sonne trinkt,
Helm und Bayonett das blinkt,
Sprüht und gleisst und glänzt.
Schattiger Tribünensitz,
Bravo! Hurrah! Ulk und Witz.
Operngläser Augenblitz.
Hin und her scharwenzt.

Neben mir wer mag das sein,
Reizend nicht so furchtbar fein,
Doch entzückend schick.
Wird man kritisch angeschaut,
Heimlich ist man doch erbaut,
Und die Hüfte sehr vertraut
kuppelt die Musik.

Kaspar nimm was dir gebührt
und die Truppe recht geführt,
schütze dich und uns.
Aber jetzt geliebter Schatz,
schleunig vom Paradeplatz.
Hinterm Wall ein Plätzchen hat's
fern von Kinz und Kunz.

Und da strecken wir uns hin,
ich und meine Nachbarin,
weit her tönt's Trara.
Welche Lust Soldat zu sein,
welche lust es nicht zu sein,
wenn still fein allein zu zwein wir
et cetera.

Arie aus dem *Spiegel von Arcadia*

Text d'Emanuel Schikaneder (1751-1812)

Seit ich so viele Weiber sah,
Schlägt mir mein Herz so warm,
Es summt und brummt mir hier und da, Als wie ein
Bienenschwarm.

aprofita la teva joventut.
Ves amb compte i pensa!
Pensa-hi!

A cadascú el que és seu

Un camp pla de desfilada,
Gaspar és al mig,
tibat sobre el cavall.
El rei i el duc al seu voltant,
davant del públic,
els regiments, bum bum bum.
Això no marxa pas malament.

L'aire beu tot ple de sol,
cascos i baionetes brillen,
centellegen, resplendeixen i lluen.
Seient ombrejat a la tribuna,
Bravo, Hurra! Bromes i acudits.
Mirades a través de binocles.
Aquí i allà, reverències.

Al meu costat, qui pot ser,
atractiva i no terriblement distingida,
però atractivament elegant.
Hom pot ser contemplat críticament,
però secretament està excitat,
i els malucs molt confiats
segueixen la música.

Gaspar pren el que és seu
i dirigeix bé les tropes,
et protegeix a tu i a nosaltres.
Però ara, tresor estimat,
allunyats del camp de la desfilada,
hi ha un petit lloc darrere el mur
lluny de Kinz i Kunz.

I allà estem ben estirats,
jo i la meva veïna,
sentim llunyans taral·laràs.
Quin gust ésser soldat,
quin gust no ser soldat,
quan estem els dos ben sols
etcètera.

Ària d'*El mirall d'Arcàdia*

Des que vaig veure tantes dones,
el meu cor batega molt acalorat,
brunzeix i rondina per aquí i per allà,
com un eixam d'abelles.

Und ist ihr Feuer meinem gleich,
Ihr Auge schön und klar,
So schlaget wie der Hammerstreich
Mein Herzchen immerdar.
Bum, bum, bum.

Ich wünschte tausend Weiber mir,
wenn's recht den Göttern wär;
da tanzt ich wie ein Murmeltier
in's Kreuz und in die Quer.
Das wär ein Leben auf der Welt,
da wollt' ich lustig seyn,
ich hüpfte wie ein Haas durch's Feld,
und's Herz schlug immerdrein.
Bum, bum, bum.

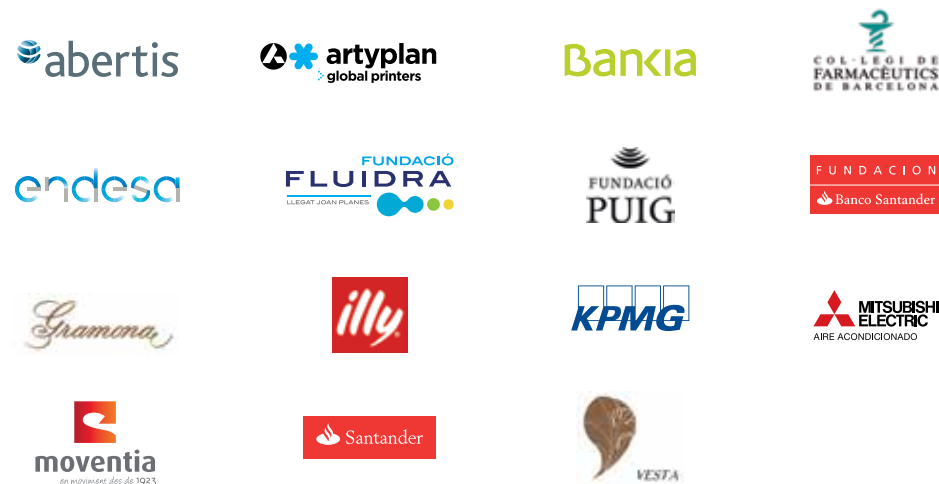
Wer Weiber nicht zu schätzen weiss;
ist weder kalt noch warm,
und liegt als wie ein Brocken Eis
in eines Mädchens Arm.
Da bin ich schon ein andrer Mann,
ich spring' um sie herum;
mein Herz klopf froh an ihrem an
und machet : bum, bum bum.

I si el seu foc és igual al meu,
i els seus ulls bells i clars,
batega com cops de martell
el meu cor, sense parar.
Bum, bum, bum.

Voldria per a mi un miler de dones,
si fos plaent als déus;
llavors ballaria com una marmota
en totes direccions.
Això seria una vida en aquest món,
seria divertit,
saltaria com una llebre al camp,
i el cor em bategaria follament.
Bum, bum, bum.

Qui no sap valorar les dones,
no és ni fred ni calent,
i reposa com un bloc de gel
als braços d'una noia.
Però jo soc una altra mena d'home,
salto al seu voltant;
el meu cor batega joiós a prop d'elles
i fa: bum, bum, bum.

Mecenases Protectors

Mecenases d'Honor

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Samsung Electronics Iberia S.A.U. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – EPSON Ibérica, S.A.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Maquimpres, S.A. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisses, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

També et pot interessar...

Palau 100
Dimarts 05.02.19–20 h
Sala de Concerts

Renée Fleming, soprano
Harmut Höll, piano

Obres de Brahms i Schubert,
entre d'altres

Preus: 30, 40, 60, 85 i 160 euros

Cicle Schubert
Sala de Concerts

Matthias Goerne, baríton
Leif Ove Andsnes, piano

Dilluns 04.03.19–20 h
F. Schubert: *Die schöne Müllerin*,
D. 795

Preus: 20, 35 i 50 euros

Dimarts 05.03.19–20 h
F. Schubert: *Winterreise*, D. 911
Preus: 20, 35 i 50 euros

Dijous 07.03.19–20 h
F. Schubert: *Schwanengesang*,
D. 957

F. Schubert: Sonata per
determinar

Preus: 20, 35 i 50 euros

ECHO Rising Stars
Dijous 04.04.19–20 h
Petit Palau

Josep-Ramon Olivé, baríton
Ian Tindale, piano

F. Schubert: *Lieder: Ganymed*,
D.544 | *An mein Herz*, D.860 | *Du
bist die Ruh*, D.776 | *An die Leier*,
D.737 | *Die Götter Griechenlands*,
D.677 | *Auf der Bruck*, D.853

E. W. Korngold: *Lieder des
Abschieds*, op. 14

G. Mahler: *Lieder eines fahrenden
Gesellen*

R. Garcia-Tomás: *Chansons
trouvées* (2018, estrena)

R. Strauss: *Lieder: Die Nacht*,
Op.10/3 | *Heimliche Aufforderung*,
Op. 27/3 | *Morgen*, Op. 27/4 | *Wie
sollten wir geheim sie halten*, Op.
19/4

Preu: 8 euros